

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΝΔΑΒΕΤΕ λοιπόν τη φρουρά της πόλεως αυτής, είτε ο Γκιζ στο λοχαγό Ρισελιέ, και δεν θ' αφήσης κανένα ούτε να μη μέσα, ούτε να βγή έξω, εκτός αν έχη διαταγή υπογραμμένη από μένα.

— Μάλιστα, ιηηλότατε. Άκριβως μάλιστα πρό όλιγου παρουσιάστρη και ζήτησε να τον αφήσω να μη μέσα ο νεαρός κόμης ντε Μονγκουαερύ. Δεν έχει ειδική διαταγή, μα ένα διαβατήριο με την υπογραφή σας. Τι πρέπει να κάνω;

— Παρουσιάσε τον άμειωσ; είτε ζωηρά ο δοΐξ ντε Γκιζ. Μα περιμέναε μία στιγμή, γιατί έχω να σου δώσω μερικά άζομια οδηγίες. Σήμερα κατά το μεσημέρι, στην πύλη της οποίας ανέλαβες την φύλαξη, θα παρουσιαστή ο αρχηγός ντε Κοντέ, ο άρχηγός των άρειτικόν, τον όποιο καλέσαμε για να τον έχουμε στο χέρι. Είναι θεάσος πός θα ήτακόησι στην πρόσκλησή μου, γιατί δεν θα θελήσει να προκαλέση τις ύποψεις μας. Θα του άνοιξετε, λοχαγέ Ρισελιέ, μα σ' αυτόν μόνο, όχι όμως και στους άνθρώπους που θα τον... Φροντίστε επίσης να παρατάξετε τους στρατιώτες σας πάνοπλους κατά μήκος της εισόδου, δηθεν για να του άποδώσουν τιμές, μα στην πραγματικότητα για να έμποδίσουν κάθε άπόπειρα εκ μέρους των άνθρώπων του.

— Θα συμμορφωθώ με τις διαταγές σας, ιηηλότατε, είτε ο λοχαγός.

— Άκουσε άζομια, έξακολούθησε ο Γκιζ, όταν οι άρειτικοί θα μας έπατεθούν και θ' άρχιση η μάχη, να έπαβλέπης τον πρίγκιπα από κοντά, και αν κάηη ένα βήμα, αν θελήση να ένοθη με τους έχθρους μας ή άπλως διατάση να τραδίξη το σπαθί έναντιον τους, όπως του έπαβάλλει το καθήκον του... μη διατάσης να τον χυτίσης...

— Θα σάς ήτακόησω, ιηηλότατε.

— Ώραία! είτε ο Γκιζ. Δεν έχω άλλη διαταγή να σου δώσω. Υπολογίζω σε σένα, όπως και σύ μπορείς να ήτολογίσης σε μένα. Τώρα παρουσιάσε μου άμειωσ τον κύριο κόμητα ντε Μονγκουαερύ.

Ο λοχαγός Ρισελιέ ήτοκλήθησε βαθεία και βγήκε έξω.

Έπειτ' από λίγες στιγμές έμπατρε μέσα ο Γαβριήλ.

Ο Γαβριήλ ήταν ήλιμώσης και χλωμός και ή έγάρδια ήτοδοχή του δοικας ντε Γκιζ δεν μπόρεσε να τον διασεδάση καθόλου. Άπό μερικά λόγια που οι φρουροί της πύλης είχαν πει μπροστά του ειχε μαντέψει σχεδόν όλη την άλήθεια.

Ο βασιλεύς, ο όποιος τού ήχε δώσει χάρι και το κόμμα των διαμαρτυρομένων, στο όποιο ήταν άφοσιωμένος, είχαν άνοιξει πόλεμο μεταξύ τους κι έτσι αυτός ο ίδιος θροισόταν σ' ένα τρομερό δίλημμα.

Έ, λοιπόν Γαβριήλ, τού είτε ο δοΐξ, θα καταλάβατε βέβαια γιατί σας κάλεσα.

— Περιπου, ιηηλότατε...

— Οι άρειτικοί έπαναστάτησαν έναντιον του βασιλέως, και από στιγμή σε στιγμή, πρόκειται να μας έπατεθούν σ' αυτό τον πύργο.

— Αυτό εινε τρομερό κι όδινηρό συγχρόνως, είτε ο Γαβριήλ, άναλογίζόμενος τη θεοί του.

— Εινε μία περιφήμη εικόραία, φίλε μου!

— Τι θέλετε να πής, ιηηλότατε; ρώτησε ο Γαβριήλ ξαφνιασμένος.

— Θέλω να πώ ότι οι Ούγενότοι νομίζουν πως θα μας βρούν άπροετοιμαστους κι' ότι δεν τους περιμένουμε. Θέλω να πώ ότι άπεκαλύφθησαν τα σχέδιά τους, ότι προδόθηκαν... Εινε χαμένοι πιά.

— Άλήθεια! φώναξε ο Γαβριήλ έμμηδενισμένος.

— Κρίνατε και μόνος σας, είτε ο Σημαδεμένος, κρίνατε ως ποιδ σημεΐο ξέφυγε όλα τους τα σχέδια. Στις 16 Μαρτίου το μεσημέρι πρόκειται να συγκεντρωθούν μπροστά στην πόλη και να μας έπατεθούν. Είχαν μάλιστα άνθρωπος τους μέσα στον πύργο, μα φρόντισα ν' άντικατασταή όλη ή φρουρά. Οι φίλοι, τους θα τους άνοιγαν τη δυ-

τηή πύλη του πύργου, μα εγώ διάταξα και την έχτισαν την πύλη αυτή. Τέλος, τα άποσπάματά τους θα έφταναν κομμά ως έδω από τα μονοπάτια του δάσους του Σατώ-Ρενάν. Μα τώρα τα βασιρικά στρατεύματα θα ριχτούν ξαφνικά έναντιον των άποσπασμάτων αυτών και θα τα δεκατίσουν. Καθώς βλέπετε, άγαπητέ μου, είμαστε περιφραμα πληροφορημένοι.

— Περιφραμα! έπα ανέλαβε ο Γαβριήλ τρομαγμένος. Μα ποιος σας έδωσε όλες αυτές τις πληροφορίες; ρώτησε, χωρίς να ξερη κι' ο ίδιος τί λέει.

— Ά! άπόλυστατα, δω από τους ανθρώπους τους μας πρόσδωσαν τα σχέδιά τους - ο ένας για το χρέμα κι' ο άλλος από φόβο. Τΐν πρώτο θα τον ξέρετε, χωρίς άλλο... Εινε ο μαρκήσιος ντε...

— Μη μου τον λέτε! φώναξε ζωηρά ο Γαβριήλ. Μη μου λέτε το όνόματά τους! Σας τα ζήτησα από παρεξήγησι... Μου είπατε μάλιστα ως τώρα πολλά...

— Ό! έκανε ο δοΐξ ντε Γκιζ με κάποια έκπληξη. Έχομε όλοι άπόλυτη έμπιστοΐνα, σε σας, Γαβριήλ. Χτες άκόμη μιλήσαμε για σας με τη νεαρή βασίλισσα! Της έλεγα ότι σας προσκάλεσα εδω κι' εκείνη με συνεζόρη...

— Και γιατί με καλέσατε, έξοχότατε; Δεν μου τ' είπατε άζομια.

— Γιατί; είτε ο Σημαδεμένος. Γιατί οι άφοσιωμένοι και σίγουροι ήτήροιο του βασιλέως εινε λίγοι. Είσατε και σεις μεταξύ αυτών και γ' αυτό θα σας αναθέσουμε την άρχηγια κατά των έπαναστατών.

— Κατά των έπαναστατών! Άδύνατον! είτε ο Γαβριήλ.

— Άδύνατον! Και γιατί; ρώτησε ο Γκιζ. Δεν μ' έχετε συνήθεισι ν' άκούω αυτή τη λέξη, Γαβριήλ.

— Υμηλότατε, άπάντησε άπλά ο Γαβριήλ, είμα κι' εγώ μαζί τους!

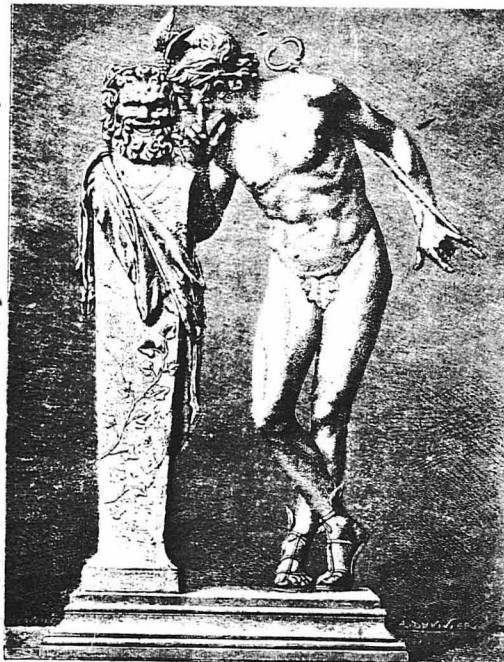
Ο δοΐξ ντε Γκιζ, άκούοντας τα λόγια αυτά, πετάχτηκε επάνω άναστροπώντας και κούταξε το Γαβριήλ με καταπύξι, σχεδόν με τρόμο.

—Ναι, αυτό εινε! ξαναειπε χαμογελώντας θλιβερά ο Γαβριήλ. "Όταν θελήσετε, ιηηλότατε, να με βάλετε μπροστά στους Άγγλους ή στους Ίσπανους, ξέρετε ότι δεν θα άποφοβώησω κι' ότι θα σας προσφέρω τη ζωή μου, όχι μόνο με άφοσιω ή αλλά με χαρά. Μα σ' ένα θρησκευτικό πόλεμο έναντιον των συμπατριωτών μου, έναντιον των άδελφών μου, είμα: ήτοχρωμένος, ιηηλότατε, να διατηρήσω την έλευθερία μου.

—Εσείς Ούγενότοι! κατόρθωσε να πη τέλος ο δοΐξ ντε Γκιζ.

—Ναι, ιηηλότατε. Πίστευμα στις νέες ιδέες κι' άμείωρα σ' αυτές την ψυχή μου.

ΓΥΠΗΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΦΑΥΝΟΣ

(Έργον του Μουλέν).

—Και πώ σπαθί σας χωρίς άλλο; ρώτησε με κάποια πύρα ο Γκιζ.

—Όχι, ιηηλότατε, άπάντησε σοβαρά ο Γαβριήλ.

—Έλατε λοιπόν! έξακολούθησε ο Σημαδεμένος. Δεν θα με κάνετε να πιστέψω, ότι άγνοείτε τη σινομοσία που όργανώθηκε από τους άδελφούς σας, όπως τους άποκαλείτε, έναντιον του βασιλέως κι' ότι οι άδελφοί σας αυτοί δεν ήτολογίζον στη συνδρομή ενός ήρωος, σαν και σας.

—Όχι! είτε με μεγάλη σοβαρότητα ο Γαβριήλ.

—Και τώρα τί θα κάνετε; φώναξε με όργη ο Σημαδεμένος, πατώντας με όργη το καπέλο του σε μία πολυθρόνα.

—Το πράγμα εινε πολύ απλό. "Όταν έγνα προεστάντης, είπα καθαρά και ειλικρινά στους άρχηγούς των Ούγενότων, ότι ήτοχρωσέσης ίερες άπέναντι του βασιλέως, της βασιλίσσης και του δοικας ντε Γκιζ θα μ' έμποδίον πάντοτε να λάβω τα όπλα ήτης της ιδεολογίας τους σε περίπτωση πολέμου. Έτσι έχω το δικαίωμα να τους άρηθώ τη συνδρομή μου, όπως και σε σας. Θα μείνω άπόλυστατα, οδδέτερος.

Ο Γαβριήλ μιλούσε μ' έμνημοσια και περιφρανα, ο Σημαδεμένος, ο όποιος ειχε ανακτήσει ένταμεταξή τη γαλήνη του, δεν μπόρεσε να μη θαυμάση την ειλικρίνεια και την ειγένεια του παληού σιμπαλεμιστού του.

—Είσατε ένας άνθρωπος παράδοξος, Γαβριήλ! τού είτε στο τέλος σκεφτικός.

—Γιατί παράδοξος, ιηηλότατε; Γιατί λέω ότι κάνω και κάνω, ότι λέω;

'Αγνοούσα αυτή τη συνομοσία των διαμαρτυρομένων, σάς τὸ ὀρίζομαι. Ὡστόσο, στὸ Παρίσι ἔλαβα, σάς τὸ ὁμολογῶ, μαζί με τὴ δική σας ἐπιστολή καὶ μια ἐπιστολή ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τους. Μὰ ἡ ἐπιστολή αὐτή, ὅπως καὶ ἡ δική σας, δὲν εἶχε καμιά ἐξήγησι καὶ μοῦ ἔλεγε ἀπλῶς: «Ἐλάτε». Κατάλαβα τὸ σκληρὸ δῆλημα, στὸ ὁποῖο βρισκόμουν καὶ ὡς ἑτάρακα σ' αὐτὴ τὴ διπλὴ πρόκλησι, ὑψηλότατε. Ἦρθα σὲ σάς γὰρ νὰ σάς πῶ: Δὲν μπορῶ νὰ πολεμήσω ἐκείνους, τὼν ὁποίων συμμερίζομαι τὴς πεποιθήσεις. Σ' αὐτοὺς πάλι θὰ πῶ: Δὲν μπορῶ νὰ πολεμήσω ἐκείνους πὺν μοῦ ἔσσαν τῆ ζωῆ.

Ὁ δούξ ντὲ Γκίζ ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν νεαρὸ κόμητα ντὲ Μονγκομερύ.

—Ἐλα ἄδικο νὰ ὀργισθῶ, ἀγαπητῆ μου Γαβριέλ! τοῦ εἶπε μ' ἐγκαρδιότητα. Μὰ θύμωσα ἀπὸ τὴ λύπη πὺν ἔγνωσα, γιατί σεις, στὸν ὁποῖο τόσο ὑπολόγισα, εἶσθε μεταξύ τὼν ἐχθρῶν μου.

—Ἐχθρός σας; εἶπε ὁ Γαβριέλ. Δὲν εἶμαι, οὔτε θὰ γίνω ποτὲ ἐχθρός σας, ὑψηλότατε. Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι ἀφοσιωμένος σὲ σάς. Σὰς σοῦτὸ μάλιστα, ἂν μια μέρα γίνει ἔξωστρωτὸς πόλεμος, θὰ μὲ χρησιμοποιήσετε;

—Ναί, Γαβριέλ, ἀπάντησε ὁ δούξ. Παρ' ὅλη τὴ διαφορὰ πὺν μὰς χωρίζετὶ τώρα, θὰ ἔχω πάντοτε ἐμπιστοσύνη σὲ σάς. Γιὰ νὰ σάς τὸ ἀποδείξω μάλιστα, πάρετε αὐτὸ τὸ χαρτί καὶ χρησιμοποιήστε το ὅπως θέλετε.

Ἐγραψε δύο λόγια σ' ἓνα χαρτί καὶ τὸ ἔδωσε κατόπι στὸν νεαρὸ κόμητα, λέγοντάς του:

—Εἶνε μὰ διαταγὴ νὰ σὰς ἀφήσουν νὰ φύγετε ἀπ' τὸ Ἀμποιὰς καὶ νὰ πάτε ὅπου θέλετε. Μάθετε δὲ ὅτι τέτοια ἐνδειξὴ ἐκτιμῆσεως καὶ ἐμπιστοσύνης δὲν θὰ τὴν ἔδωκα οὔτε σ' αὐτὸν τὸν πρίγκιπα τοῦ Κοκτέ, τὸν ὁποῖο μόλις μπῆ ἐδῶ μέσα, θὰ τὸν θεωρήσω ὡς αἰχμάλωτό μου.

—Λοιπὸν αὐτὴ τὴν ἐνδειξὴ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τὴν ἀρνούμαι, ὑψηλότατε.

—Πῶς; Γιατί; ἔκανε ὁ Γκίζ ξαρνιασμένος.

—Ὑψηλότατε, ξέρετε ποῦ θὰ πάω ἂν θὰ βγῶ ἀπὸ τὸ Ἀμποιὰς;

—Αὐτὸ ἀφορᾷ σὰς, Γαβριέλ, καὶ οὔτε σὰς ρωτῶ.

—Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ σάς τὸ πῶ, εἶπε ὁ Γαβριέλ. Μόλις σὰς ἐγκαταλείψω, ὑψηλότατε, θὰ πάω στὸ Νοαζαί καὶ ὅρα ἔναν ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς τὼν Οὐγενότων.

—Τὸν Καστελνὸ χωρὶς ἄλλο, γιατί αὐτὸς διοικεῖ ἐκεῖ.

—Ναί, εἶσθε πολὺ καλά πληροφορημένος, καθὼς βλέπω, ὑψηλότατε.

—Καὶ τί θὰ πᾶς νὰ κάνης στὸ Νοαζαί, δυστυχισμένε;

—Θὰ πάω νὰ τοὺς πῶ: Μὲ προσκαλεσατε; Ἴδου με. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γιὰ σάς. Καὶ ἂν μὲ ρωτήσουν τί εἶδα καὶ τί ἀκούσα στὸ δρόμο, θὰ σκεπάσω, γιατί δὲν μπορῶ νὰ τοὺς πληροφορήσω γιὰ τὴν παγίδα πὺν τοὺς στήνετε... Ὑψηλότατε, ζητῶ μὴ χάρι ἀπὸ σάς.

—Ποιά;

—Κρατήστε με ἐδῶ αἰχμάλωτό σας, γιατί ἂν μ' ἀφήσετε νὰ πάω στοὺς Οὐγενότους, θὰ εἶμαι δυστυχημένος, γιατί δὲν θὰ μπορῶ νὰ σὰς σῶσω.

—Γαβριέλ, εἶπε ὁ δούξ ντὲ Γκίζ ὕστερ' ἀπὸ μερικὸν στιγμῶν σιωπῆ, δὲν μπορῶ, οὔτε θέλω νὰ σὰς δεῖξω μὴ τέτοια δικτατορία. Σὰς φανερώσα αὐτὸ μὴρο τὸ σκεδῖό μου καὶ μολονότι ἔξω, ὅτι θὰ πάτε τώρα στοὺς ἐχθρούς μου, νὰ τὸ χαρτί μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορέσετε νὰ πάτε.

—Τότε, ὑψηλότατε, εἶπε ὁ Γαβριέλ συμπροσποιημένος, παραχωρήστε μου τοὺ μάλιστα μὴ τελευταία εἴδη. Σὰς τὴ ζητῶ ἀπὸ τὸν ὅσον ἔνανα γιὰ τὴ δόξα σας στὴν Ἰταλία καὶ στὸ Καλαί.

—Περὶ τίνας πρόκειται, Γαβριέλ; Ἄν μπορέσω, θὰ τὸ κάνω, φίλε μου.

—Μπορεῖτε. Πρέπει νὰ μπορεῖτε, ὑψηλότατε, ἀφοῦ εἶνε Γάλλοι αὐτοὶ πὺν πολεμάτε. Ἐ, λοιπὸν ἐπαρτήσατέ μου νὰ τοὺς ἀποπέμψω ἀπ' τὴν πραγματικό-

ποῖρα τοῦ σχεδίου του, ὅχι βέβαια ἀποκαλύπτοντάς τους τὴν μορμὴ καὶ τραγική γι' αὐτοὺς ἴδια του, μὰ συμβουλεύοντάς τους, παρακαλῶντάς τους, ἐξορκίζοντάς τους.

—Γαβριέλ, προσέχετε! εἶπε ἐπίσημα ὁ δούξ ντὲ Γκίζ. Ἄν σοῦ ξεφύγει μὴ λέξῃ ἀπὸ ὅσα σοῦ εἶπα καὶ γίνει ἀφορμὴ νὰ τροποποιήσουν οἱ μεταφρονησιατὰ τὸ σκεδῖό τους, ὁ βασιλεὺς, ἡ Μαρία Στουαρτ καὶ ἐγὼ εἶμαστε χαμένοι. Σκεφθῆτε το αὐτὸ. Τώρα, σὰς ἐξορκίζω στὴν τιμὴ σας ὡς εὐγενούς, νὰ μὴν τοὺς ἀφήσετε νὰ μαντέψουν ἢ νὰ ἰσχυρισθοῦν οὔτε μὴ λέξῃ, οὔτε μ' ἔναν ἰσχυρισμὸ τίποτε ἀπ' ὅσα συμβαίνουν ἐδῶ.

—Ναί, σὰς τὸ ὀρίζομαι στὴν τιμὴ μου ὡς εὐγενῆς, ὑψηλότατε. Τότε, πηγαίνετε, εἶπε ὁ δούξ ντὲ Γκίζ, καὶ προσπαθήστε νὰ τοὺς κάνετε νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐγγληματικὴν τὴν ἀπάταιρα. Ἐπει θὰ παραιτηθῶ καὶ ἐγὼ μὲ χαρὰ τῆς εὐκολῆς νίκης μου καὶ δὲν θὰ χάσω γαλλικὸ αἷμα. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς θ' ἀποτύχετε, γιατί ἔχουν τιμὴ ἐμπιστοσύνη στὸ σκεδῖό τους. Πάντως, πηγαίνετε, Γαβριέλ, καὶ κάμειτε αὐτὴ τὴν τελευταία ἀπάταιρα.

—Σὰς εὐχαριστῶ καὶ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους τὼν, ὑψηλότατε.

Ἐπειτα ἀπὸ μὴ ὅρα, ὁ Γαβριέλ, χαλιάζοντας, διειθυνόταν πρὸς τὸ Νοαζαί.

Ὅταν ἀνήγγειλαν στὸν ἀρχηγὸ τὼν Οὐγενότων τοῦ Νοαζαί, βαρόνον ντὲ Καστελνὸ, τὴν ἀγίτη τοῦ Γαβριέλ, ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς συνάντησί του.

—Ἐπὶ τέλος, ἦρθατε, κύριε ντὲ Μονγκομερύ, εἶπε ὅταν ἔμειναν μόνοι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν σὰς περίμενα. Τώρα ὅμως πὺν ἦρθατε, ἔχω ἐντολὴ νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὰ σκεδῖά μας καὶ τίς ἐπιτιδες μας.

—Σὰς ἀκούω, εἶπε ὁ Γαβριέλ.

Ὁ Καστελνὸ ἐπανελάβε τότε στὸ Γαβριέλ, ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε περὶ προηγουμένων, μὲ κάθε λεπτομέρεια, ὁ δούξ ντὲ Γκίζ.

Καὶ ὁ νεαρὸς κόμητας εἶδε τότε μὲ τρῶμο πόσο καλὴς πληροφορὴς εἶνε ὁ Σημάδεμένος. Οἱ Οὐγενότοι θὰ καταστρεφόντοσαν κυριολεκτικῶς, ἂν πραγματοποιήσαν τὰ σκεδῖά τους.

—Τώρα τὰ ξέρετε ὅλα, εἶπε ὁ Καστελνὸ, τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί του στὸν ἐμπροσθημένον Γαβριέλ. Τώρα δὲν μοῦ μένει, παρὰ νὰ σὰς ἀπευθίνω μὴ ἐρώτησι: Θὰ βαδιστε μαζί μας ἐναντίον τὼν καθολικῶν; Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Δὲν μπορῶ! ἀπάντησε ὁ Γαβριέλ, κουνώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

—Καί! εἶπε ὁ Καστελνὸ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι στὸ ἔξῃς θὰ εἶμαστε λιγώτερο φίλοι. Ξέρω ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα, μολονότι εἶσθε δικός μου, νὰ μὴν ἀνακατείνητε στοὺς θρησκευτικὸς μας πολέμους, ἂν καὶ αὐτὴ τὴ φωνὴ εἶμαστε βέβαια γιὰ τὴ νίκη.

—Εἶσθε πραγματικὰ βέβαιος γι' αὐτὸ; ῥώτησε σκεπτικῶς ὁ Γαβριέλ.

—Ἀπολύτως βέβαιος! ἀπάντησε ὁ βαρόνος μὲ πεποίθησι. Οἱ ἐχθροὶ μας δὲν ἀποψίνονται τίποτε καὶ ἔτσι θὰ βροθῶν πρὸ ἀπρόοπτου. Ὁ δούξ ντὲ Γκίζ κοιμάται ἐντελῶς ἡσυχος. Φαντασθῆτε, ἀγαπητῆ μου, ἔχουμε μέσα στὸν πύργο ἀνθρώπους δικούς μας, οἱ ὁποῖοι θὰ μὰς ἀνοίξουν τὴν δικτὴν τοῦ πύου μὴλις θὰ παρουσιαστοῦμε. Ὁ! ἡ ἐπιτιτεια εἶνε βεβαία...

—Καμιά φωνὴ, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Γαβριέλ, τὰ γεγονότα διαφερόντων καὶ τίς πὺν λιποτρεῖς ἐλπίδες.

—Μὰ ἐδῶ ὅλα εἶνε ἰστέρ ἡμῶν! φώναξε ὁ Καστελνὸ, τρίβοντας τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι. Ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ δῇ τὸν θρίαμβο τοῦ κόμητατός μας.

—Καὶ ἡ... προδοσία; εἶπε μὲ προσπάθεια ὁ Γαβριέλ, συντημημένος πὺν ἔδλετε ὅλα αὐτὸ τὸ διάφορὸ καὶ ὅλη αὐτὴ τὴν ἐσότητι νὰ ὀκνήσῃ μὴ κλιστὰ τὰ μάτια πρὸς τὸν γροθίον.

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ὁ ποιητὴς κ. Ρῶμος Φιλῶρας στὸ Νοσοκομῖο. (Τελευταία φωτογραφία). (Ἀπολλοῦδει)